

Expressar Déu, **Pare** en llenguatge i imatges femenines ens remet als llibres sapiencials, especialment a l'Antic Testament. El rostre femení de Déu no és un invent actual de determinades teologies. El trobem en els textos i ensenyaments fins al segle IV d. C., i en l'experiència de místics posteriors. **Compassió, misericòrdia i maternitat** són alguns d'aquests atributs i imatges:

- **Is 42, 14:** «He callat durant molt de temps, no deia res, em contenia, però ara, com la dona quan infanta, crido, esbufego i panteixo».

- **Is 46, 3-4:** «Escolteu-me, casal de Jacob, supervivents del poble d'Israel: Us duc als braços des que vau néixer, sóc jo qui us porta des de les entranyes de la mare. I seré el mateix fins a la vostra vellesa; encara us duré quan tindreu blancs els cabells. Jo us he fet i us portaré als braços, us duré i us salvaré». (Vid. també Is 66, 11-12).

La mateixa creació es pot explicar metafòricament a través de la maternitat de Déu: *En l'acte de la creació Déu es replega (...) I es dona una contracció, concentració, replegament de l'ésser diví que deixa espai lliure perquè el món sojorni en Ell.* (Elizabeth JOHNSON: *La que es*, 2002, p.298)(Cf. Jb 38,8; 38,29) **I aquesta relació mai no s'acaba:**

La memòria implícita d'haver viscut en el si matern promou la idea que també en Déu vivim, ens movem i existim, un viure junts que desemboca en l'autonomia. (*La que es*, p. 243. Johnson recull la frase del discurs de Pau a Atenes, dins Ac 17, 28: "en ell vivim, ens movem i som")

També el **Fill** es manifesta a través d'imatges femenines, en la Bíblia i en la tradició:

- **Sv 7, 24-26:** *Res no es mou tan fàcilment com la Saviesa: com que és pura, passa i penetra pertot arreu. És una exhalació del poder de Déu, irradiació puríssima de la glòria del Totpoderós; i per això cap brutícia no s'hi pot introduir. És un reflex de la llum eterna, mirall immaculat de l'acció de Déu, imatge de la seva bondat.* (Cf. amb Jn 1, 1-14)

- **Del capítol 60** (*Llibre de les revelacions de l'amor diví*, de Juliana de NORWICH, 2002, P. 205):

«Això és el que Déu em va revelar en la primera visió en la qual va representar als ulls del meu enteniment aquesta dolça Verge, vull dir quan el nostre gran Déu, suprema saviesa de tot, es va disposar i preparar ell mateix, en aquest lloc tan humil, revestit de la nostra carn, per fer el servei i l'ofici de mare en tot. (...) Aquest paper ningú no ha pogut ni podrà mai fer-lo perfectament tret del mateix Jesús. Totes la mares, ho sabem, ens posen al món perquè hi patim i morim. Però, què fa la nostra veritable mare, Jesús? És ell l'únic que ens infanta per a la joia i la vida eterna (...)». (Escrit del segle XIV).

- **De St. Anselm de Canterbury** (1035-1109):

«Però tu, bon Jesús, no ets també mare? No ets una mare que acull els seus pollets sota les seves ales? I tu, ànima meva, morta, corre sota les ales de Jesús, la teva mare, i plora-hi les teves afliccions. Demana que les teves ferides siguin guarides, perquè, un cop consolada, puguis tornar a viure (...)».

El nom d'**Esperit** (*ruah*, en hebreu) inclou el poder creatiu (alè de vida) i alliberador de Déu en el món. Així, en la Bíblia i en la tradició és molt recurrent la imatge de protecció de la mare ocell:

- **Gn 1, 2:** *La terra era caòtica i desolada, les tenebres cobrien la superfície de l'oceà, i l'Esperit de Déu planava sobre les aigües.*

- **Sl 17, 8:** *Guarda'm com la nineta dels ulls, empara'm a l'ombra de les teves ales.*

(Vid. també: Dt 32, 11-12; Sl 36,7; 57,1; 61,4; 91,1; Is 31,5; Lc 13,34)

- **De Basili de Cesarea** (330-379):

«Vivint sense necessitat de refer-se és proveïdor de vida. Estable en si mateix, és per tot arreu. Origen de la santificació, llum intel·ligent (...) Inaccessible per natura, es deixa comprendre per la seva bondat. (...) Així, l'esperit és present com en exclusiva en cadascun dels qui són capaços de rebre'l, i infon a tots la gràcia suficient i íntegra».

Aquest rostre tan creatiu i matern de Déu és també **una invitació a deixar-lo néixer i créixer** en nosaltres i en la societat: *La tradició patriarcal ha ignorat les implicacions del costat maternal de Déu i de la nostra responsabilitat per a desenvolupar la mare que hi ha en nosaltres, homes o dones, casats o cèlibes, heterossexuals o homosexuals. Si Eckhart té raó quan declara que «tots estem destinats a ser mares de Déu», llavors tots estem destinats a ser mares.* (Matthew FOX: *La bendición original*, 2002, p. 270)

Per meditar:

- *Som mares de Crist quan el portem al nostre cor i al nostre cos a través de l'amor i d'una consciència pura i sincera. I l'infantem per un sant obrar que ha de brillar com un exemple per als altres.* (**St. Francesc d'Assís**)

- *Quin profit té per a mi que Maria hagués infantat el Fill de Déu fa mil quatre-cents anys si jo no dono també a llum el Fill de Déu en la meua època i en la meua cultura?* (**Mestre Eckhart**)

- *Tots estem destinats a ser mares de Déu. Déu sempre necessita néixer.* (**Mestre Eckhart**)